

○ คำพิพากษา
(ฟ้องตรง)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๕๕/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๖๔/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

{	ระหว่าง	นายบุญชู หลิมรักษาสิน	ผู้ฟ้องคดี
		คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	ผู้ร้องสอด
		กรรมที่ดิน ที่ ๑ อธิบดีกรรมที่ดิน ที่ ๒ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ (เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน ๗) สำนักงานที่ดินอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดอุดรธาธานี ช่วยราชการเป็นการประจำทางสำนักงานเลขานุการกรม กรรมที่ดินกระทรวงมหาดไทย ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอกะตุ้ จังหวัดภูเก็ต และนายสนธิ แดงบุญ ดำรงตำแหน่งช่างรังวัด ๓ ต่อเนื่องช่างรังวัด ๔ สำนักงานที่ดินอำเภอกะตุ้ จังหวัดภูเก็ต ได้ร่วมกันออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะตุ้ อำเภอกะตุ้ จังหวัดภูเก็ต โดยอาศัยหลักฐานแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะตุ้ อำเภอกะตุ้ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีนายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล เป็นผู้ยื่นขอออกเอกสารสิทธิ ต่อมา

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๕๐๕.๒/๒๔๓๙๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี และนายสนิท ในกรณีออกเอกสารสิทธิดังกล่าวโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๑๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งพนักงานไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นของพนักงานไต่สวนว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีและนายสนิทเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมีมูลความผิดตามมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แต่ความผิดตามมาตรา ๑๖๒ ขาดอายุความแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไป ต่อมา อ.ก.พ. กรมที่ดิน ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ได้มีมติลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่ง ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. กรมที่ดิน เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยกอุทธรณ์ โดยส่งหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๖

ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีได้พิจารณาตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย โดยมีได้พิจารณาถึงข้อพิรุธบกพร่องของพยานเอกสารที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และพยานบุคคลที่ให้การมีพิรุธแตกต่างและขัดแย้ง รวมทั้งกลับคำให้การในภายหลัง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะแสวงหาข้อเท็จจริงถึงความบกพร่องข้อพิรุธและความไม่ชอบด้วยกฎหมายของพยานหลักฐานเหล่านั้น และหากพบว่าขั้นตอนการสอบสวนหรือไต่สวนใดไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจที่จะไม่รับฟังและชี้ถึงการไม่ชอบนั้นได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับพิจารณาไปตามแนวทางการสอบสวนของพนักงานไต่สวนและคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งมิได้พิจารณาวินิจฉัยประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์และทำคำคัดค้านคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในหลายประเด็น ทั้งที่

/เป็นประเด็น...

เป็นประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่สำคัญ อันจะนำไปสู่การวินิจฉัยที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับไม่หยิบยกขึ้นมาวินิจฉัยเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี และการรับฟังพยานหลักฐานจากสำนวนการไต่สวนของพนักงานไต่สวนและคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งในประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

ประเด็นเกี่ยวกับความไม่ชอบด้วยกฎหมายของกระบวนการตรวจสอบไต่สวน ตลอดจนพยานหลักฐานและการรับฟังพยานหลักฐานของพนักงานไต่สวนและคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแจ้งความร้องทุกข์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ นายสุรพล ศรีวีโรจน์ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อกองปราบปรามให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี กรณีออกเอกสารสิทธิ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะตุ้ อำเภอกะตุ้ จังหวัดภูเก็ต ให้กับนายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล และในวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ กองปราบปรามได้มีหนังสือ เรื่อง ส่งเอกสารการสอบสวนกรณีมีผู้กล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ดำเนินการตามกฎหมายจากข้อเท็จจริงดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี โดยยังมีได้ดำเนินการสอบสวนในเรื่องการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายเพื่อให้ได้ข้อยุติเสียก่อนว่า น.ส. ๓ ก. ดังกล่าวออกโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่อย่างไร แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าออกเอกสารสิทธิดังกล่าวโดยมิชอบ การแจ้งความร้องทุกข์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ให้การต่อพนักงานไต่สวนและอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า นายอำเภอกะตุ้ได้มีคำสั่ง ที่ ๓๒๔๐/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แต่งตั้งกรรมการตรวจสอบการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน หมายนายประเสริฐตาม น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะตุ้ อำเภอกะตุ้ จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วยปลัดอำเภอกะตุ้ เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน อำเภอกะตุ้ กำนันตำบลกะตุ้ และนักวิชาการที่ดิน ๖ เป็นคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมาย และคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลและเอกสารแล้วสรุปว่า พยานทุกคนและผู้ขอให้การว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. ไม่ได้เป็นที่ประทานบัตรแต่อย่างใด และยืนยันว่า ที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะตุ้ และที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นที่ดินแปลงเดียวกัน และคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า การออก น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว เจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการไปตามระเบียบและขั้นตอนของกฎหมายแล้ว ดังนั้น จึงต้องฟังเป็นยุติว่า เอกสารสิทธิที่ดินแปลงดังกล่าวออกโดยชอบด้วยกฎหมาย การแจ้งความร้องทุกข์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ดำเนินการไปโดยไม่รอฟังคณะกรรมการตรวจสอบให้ยุติเสียก่อน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย การไต่สวนของพนักงานไต่สวน รวมทั้งการให้การของพยานทั้งหลายที่กระทำ

/ขึ้นภายหลัง...

ขึ้นภายหลังยอมไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย ซึ่งในประเด็นนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้หยิบยก
ขึ้นมาวินิจฉัย เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นการรับฟังข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวนไม่สอดคล้องกับพยานหลักฐาน
ที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า พนักงานไต่สวนรับฟังข้อเท็จจริงซึ่งนำมาสรุป
เป็นคำวินิจฉัยที่ไม่สอดคล้องกับพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวน จึงเป็นการรับฟัง
พยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ดังนี้ ๑. คำให้การพยานไม่ชอบด้วยกฎหมาย พยานบุคคลที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวน
มีการให้การต่อพนักงานสอบสวนก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะแจ้งความร้องทุกข์ คือ
๑) พยานปากนายสถิน ลิมสกุล ๒) พยานปากนายมานิต สาลี ๓) บันทึกการตรวจพิสูจน์
ตำแหน่งที่ดินทางดาวเทียม การให้การและการดำเนินการดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย
และต้องห้ามรับฟัง ๒. พยานให้การขัดแย้งและต่างกัน กล่าวคือ พยานปากนายสถิน
ให้การต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๗ ยืนยันว่า ไม่เคยขายหรือ
โอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ให้กับนายประเสริฐ เนื่องจากเอกสารดังกล่าว
สูญหายไปกว่า ๒๐ ปีแล้ว โดยยังครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ อยู่จนถึงปัจจุบัน
และยังให้การเพิ่มเติมกับพนักงานไต่สวนเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔ ว่า นายประเสริฐ
ได้มอบเงินจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายสถินเพื่อแลกกับ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และเลขที่ ๑๙
หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกระทุ้ง จังหวัดภูเก็ต จากคำให้การดังกล่าวมีข้อสังเกตว่า
ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่นายสถินอ้างว่าได้สูญหายไปเมื่อ ๒๐ ปีแล้ว มีการแจ้งความเอกสาร
สูญหายไว้หรือไม่ และเหตุใดจึงรับเงินจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกกับ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙
และเลขที่ ๑๙ เพราะหาก ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ สูญหายจริง นายประเสริฐคงไม่มีความจำเป็นต้อง
เสียเงินมากถึงขนาดนั้นเพื่อแลกกับสิทธิซึ่งไม่ปรากฏหลักฐานอันนำไปสู่การขอเอกสารสิทธิใดๆ ได้
และนายสถินยังยืนยันว่าได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙
มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งไม่น่าเชื่อเพราะอ้างว่า ส.ค. ๑ สูญหายไป ๒๐ ปี แต่ก็ไม่ปรากฏว่า
มีการแจ้งความเอกสารสูญหายเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการยืนยันสิทธิของตนเอง คำให้การของ
นายสถินจึงมีข้อพิรุธ ไม่น่าเชื่อถือ เพราะได้ขายที่ดินพร้อมส่งมอบ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙
และเลขที่ ๑๙ ให้กับนายประเสริฐ ทั้งไม่ปรากฏว่า ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ มีใช้เอกสารที่แท้จริง
แม้แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เองก็ไม่เคยปฏิเสธว่า ส.ค. ๑ ดังกล่าวมิใช่เอกสารที่แท้จริงเพราะเมื่อ
ตรวจดูเอกสารดังกล่าวจะพบว่าตรงกับเอกสารฉบับที่อยู่ในความครอบครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
รวมทั้งการสอบสวนในคดีนี้ก็ไม่ปรากฏว่ามีการสอบสวนเจ้าของที่ดินข้างเคียงที่นายสถินอ้างถึง
ไม่ว่าจะเป็นที่ดิน ส.ป.ก. ๔ - ๐๑ ของนางช่อดิน ลิมสกุล ที่ดิน ส.ป.ก. ๔ - ๐๑ ของนางช่ออ้วน

/หนูพ่อง...

หนุ่ผ่อง หรือที่ดิน ส.ค. ๑ ของนางเต็มศรี หัตถประเสริฐ ทั้งพนักงานไต่สวนก็มีไ้ไปทำการตรวจสอบที่ดิินข้างเคียงและสอบคำให้การกับบุคคลดังกล่าวว่าเป็นความจริงหรือไม่ จึงเป็นข้อพิรุ่และความบกพร่องของการไต่สวน อีกทั้ง ยังไม่ปรากฏหลักฐานอื่นใดที่ชี้ชัดให้เห็นไ้ว่าที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่นายสถิินนำชี้เมื่อวันที ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีอาณาเขตติดกับที่ดินแปลงใด มีหลักฐานแสดงกรรมสิทธิไ้บ้าง การรับฟังพยานดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

พยานนายมานิต สาลี ซึ่งไ้ให้การแตกต่างและขัดแย้งกัน กล่าวคือ คำให้การที่ไ้ไว้ต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม เมื่อวันที ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ ว่าที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๖๔๓ และเลขที่ ๕๖๔๔ ของตนเอง ไม่มีอาณาเขตติดกับที่ดินของนายสถิิน และที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นที่ประทานบัตร แต่เมื่อมาให้การกับคณะกรรมการตรวจสอบการออกเอกสารสิทธิในที่ดินเมื่อวันที ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ กลับให้การยืนยันว่า ตนเองเป็นเจ้าของที่ดินด้านทิศเหนือของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีนายประเสริฐเป็นเจ้าของ ที่ดินเดิมเป็นของนายบุนกอง แซ่หลิม ผู้แจ้ง ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ต่อมาทราบว่าเมื่อนายบุนกองตาย ทายาทไ้ชายที่ดินแปลงนี้ให้กับนายประเสริฐตามหลักฐาน ส.ค. ๑ แจ้งข้างเคียงด้านทิศเหนือจดควนเขาที่อสูงนั้น คงจะจดแจ้งไว้คลาดเคลื่อน ความจริงแล้วด้านทิศเหนือจดที่ดินของตนเอง และขอรับรองว่าที่ดินของนายประเสริฐไม่ได้เป็นที่ประทานบัตรแต่อย่างใด ซึ่งบันทึกถ้อยคำของนายมานิตสอดคล้องกับบันทึกถ้อยคำของนายเพชร ตันตวิฑ อติตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ที่ไ้ให้การไว้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบการออกเอกสารสิทธิเมื่อวันที ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เช่นเดียวกัน นอกจากนั้น นายเพชรยังไ้ให้การไว้ต่อพนักงานไต่สวนว่าเป็นผู้ลงนามในแบบบันทึกการสอบสวนสิทธิ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ และบันทึกถ้อยคำซึ่งให้ถ้อยคำไว้กับนายสนิฑ ช่างรังวัด สำนักงานที่ดินอำเภอกะทู้ ยืนยันว่า ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ นายบุนกองเป็นผู้แจ้งการครอบครอง และเมื่อนายบุนกองตาย นายสถิิน ซึ่งเป็นบุตรก็ครอบครองต่อเนื่อง เหตุที่ทราบเพราะตนเองเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ จากคำให้การของนายมานิตที่ไ้ให้การไว้ แม้จะแตกต่างกัน แต่คำให้การของนายมานิตในวันที ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ กลับไม่ไ้รับการพิจารณาจากพนักงานไต่สวนหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด ทั้งนายเพชร ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่หมู่ที่ ๕ มาก่อน ก็ยืนยันว่า ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ กับ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นแปลงเดียวกัน และยังให้การกับพนักงานไต่สวนด้วยว่ารู้เห็นในกรณีทีนายสถิินขายที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ การรับฟังพยานในส่วนนี้จึงน่าเชื่อว่านายสถิินขายที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ให้นายประเสริฐจริง ซึ่งพนักงานไต่สวนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิไ้ได้หิยบายกขึ้นมาพิจารณาอันเป็นการรับฟังพยานหลักฐานที่ไม่ครบถ้วนและไม่ชอบด้วยกฎหมาย

/ประเด็นที่...

ประเด็นที่ตั้งของที่ดินทั้งสองแปลงต่างกัน ซึ่งในการไต่สวนพนักงานไต่สวน
 ได้รับความจากการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินของเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดิน และพนักงานสอบสวน
 กองปราบปราม พบว่าตำแหน่งที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙
 อยู่คนละตำแหน่งกัน และอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ต้องพิจารณาก่อนว่าพิกัดที่ดิน ส.ค. ๑
 เลขที่ ๑๙ เจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดินทราบได้อย่างไรว่าอยู่ตรงจุดไหน เพราะตาม ส.ค. ๑
 เลขที่ ๑๙ ไม่ปรากฏพิกัดแต่อย่างใด แต่เมื่อตรวจสอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
 ในคดีนี้แล้วพบว่า ทราบจากการนำชี้ของนายสถินเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดี
 เห็นว่า คำให้การของนายสถินมีข้อพิรุธและไม่น่าเชื่อถือหลายประการ ประกอบกับพนักงาน
 ไต่สวน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ทำการสอบสวนหรือแสวงหาข้อเท็จจริงว่า ที่ดินที่นายสถิน
 นำชี้ขึ้นเป็นที่ดินมีเอกสารสิทธิอะไร และที่ดินข้างเคียงมีหลักฐานแสดงสิทธิในที่ดินถูกต้อง
 น่าเชื่อเพียงใด ลำพังรับฟังการนำชี้ของนายสถินเพียงอย่างเดียว โดยไม่ปรากฏหลักฐานอื่น
 มาสนับสนุน จึงเป็นข้อพิรุธและไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่ดินแปลงข้างเคียง น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับ
 หลักฐานที่ดินเดิม ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ส.ค. ๑ เป็นสิทธิการครอบครอง
 ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นการแจ้งการครอบครองโดยรัฐกำหนดให้ราษฎร
 ผู้ครอบครองที่ดินทำกินแจ้งการครอบครองกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น เป็นการแจ้งโดยประมาณการ
 และพอสังเขป ทั้งสภาพที่ดินในอดีตย่อมมีสภาพแตกต่างจากสภาพที่ดินในปัจจุบัน
 ทั้งที่ดินส่วนใหญ่ที่มีการแจ้งการครอบครอง ราษฎรก็ได้ใช้เป็นที่พักอาศัย เป็นเพียงการ
 ทำประโยชน์ในที่ดินเพื่อเป็นที่ทำกินเท่านั้น ดังนั้น เป็นไปได้ว่าราษฎรผู้ครอบครองไม่อาจ
 ทราบถึงชื่อเจ้าของที่ดินข้างเคียง หรือทราบว่าที่ดินข้างเคียงมีผู้ทำกินอยู่หรือไม่ รวมทั้ง
 การแจ้งการครอบครองก็เป็นการแจ้งฝ่ายเดียวเพื่อให้มีผลตามกฎหมายเท่านั้น เจ้าหน้าที่
 ท้องถิ่นมิได้ไปทำการตรวจสอบหรือมีการรังวัดที่แท้จริงแต่อย่างใด ซึ่งข้อเท็จจริงนี้เป็นที่
 ทราบกันโดยทั่วไป และเหตุดังกล่าวเป็นไปได้ว่าที่ดินข้างเคียงที่แจ้งใน ส.ค. ๑ จะไม่ตรง
 และสัมพันธ์กับสภาพที่ดินในปัจจุบันขณะออกเอกสารสิทธิ รวมทั้งอาจมีการแจ้งกำหนด
 ทิศของที่ดินข้างเคียงผิดพลาดเนื่องจากราษฎรในอดีตไม่มีความรู้ จึงไม่ผิดปกติที่จะมีการแจ้ง
 ที่ดินข้างเคียงผิดพลาด ไม่ตรงกับทิศที่แท้จริง นอกจากนั้น หากตรวจดู ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙
 จะปรากฏว่ามีการแจ้งด้านทิศเหนือ ด้านทิศตะวันออก และด้านทิศตะวันตกติดควนเขาที่อสูง
 ส่วนด้านทิศใต้จดที่ดินนายประวัตี แซ่อึ้ง และเมื่อตรวจดูเอกสารสิทธิ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓
 เดิมที่มีชื่อนายศุภสันติ หริจันทนะวงศ์ เป็นผู้ถือสิทธิครอบครอง นายศุภสันติได้ยื่นขอออก
 เอกสารสิทธิตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ โดยใช้ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้
 จังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๘ และได้มีการออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ ต่อมา

/ได้ขยายให้...

ได้ขายให้กับนายวรพจน์ อังศุมงคล แต่เมื่อพิจารณา ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ แล้วปรากฏชื่อนายประวัตินเป็นผู้แจ้งการครอบครองที่ดินดังกล่าว ซึ่งตรงกับ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่ระบุติดกับที่ดินของนายประวัติน แม้ทิศที่ระบุจะไม่ตรงกับสภาพที่ดินปัจจุบัน ก็อาจเนื่องจากการแจ้งทิศผิดพลาด ทั้งยังปรากฏตามบันทึกการตรวจสอบที่ดิน ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๒๖ ที่จัดทำโดยคณะกรรมการตรวจสอบที่ดินซึ่งประกอบด้วยปลัดอำเภอ เจ้าพนักงานป่าไม้ และเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอในขณะนั้น ได้ร่วมกันตรวจสอบที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ พบว่าเป็นที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แต่ครอบครองมาก่อนการกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติ จึงเห็นควรออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์แก่ผู้ขอได้ และต่อมาได้มีการแบ่งแยกที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ ส่วนหนึ่งยกให้เป็นถนนสายกะทู้ - เกาะแก้ว เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๓๙ นอกจากที่ดินข้างเคียง น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ แล้ว ที่ดินข้างเคียงด้านอื่นที่ติดกับที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ คือ ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๖๔๓ โดยที่ดินแปลงดังกล่าว เดิมนางชวนอี ฉีดฉาย ได้ใช้ ส.ค. ๑ เลขที่ ๔๘ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต มีชื่อนายหมี ฉีดฉาย เป็นผู้แจ้งการครอบครอง และขายที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๔๘ ต่อให้กับนายมานิตตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ นายมานิตได้ครอบครองที่ดินดังกล่าวเรื่อยมาจนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๖๔๓ และนายมานิตเคยให้การรับต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ว่าเป็นเจ้าของที่ดินด้านทิศเหนือของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ หากพิจารณา ส.ค. ๑ ทุกฉบับดังกล่าวข้างต้นที่ระบุที่ดินข้างเคียงที่มีชื่อบุคคล ไม่ว่าจะระบุเป็นควนเขาท้อสูง ลำน้ำสาธารณะ แต่เมื่อมีการรังวัดออกเอกสารสิทธิในภายหลังล้วนแต่เป็นที่ดินมีผู้ครอบครองด้วยกันทั้งสิ้น จึงแสดงให้เห็นได้ว่าการแจ้งการครอบครองในอดีต เป็นการแจ้งโดยประมาณการเท่าที่ตนเองทราบในขณะนั้นเท่านั้น เพราะหากจะยึดถือรายละเอียดตามข้ออ้างในคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ และเลขที่ ๕๖๔๓ ย่อมต้องออกโดยไม่ชอบด้วยเช่นกัน เพราะที่ดินข้างเคียงมิได้ตรงตาม ส.ค. ๑ ที่ตนเองแจ้งขอออกเอกสารสิทธิแต่อย่างใด และเมื่อพิจารณา ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ เลขที่ ๑๑ และเลขที่ ๔๘ จะเห็นได้ชัดเจนว่า เป็นที่ดินในหมู่เดียวกัน มีก้านหรือผู้ใหญ่บ้านรับรองเป็นคนเดียวกัน ทำขึ้นในช่วงเดือนใกล้เคียงกัน และในปีเดียวกัน อันแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นที่ดินที่ใกล้เคียงกันและออกมาในเวลาเดียวกัน จึงเป็นไปได้ว่าจะนำ ส.ค. ๑ ของที่ดินแปลงอื่นมาขอเอกสารสิทธิตามที่กล่าวอ้าง ข้อกล่าวหานี้จึงขัดแย้งกับข้อเท็จจริงโดยสิ้นเชิง

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต มีความรับผิดชอบงานในหน้าที่ควบคุม ตรวจสอบ กำกับดูแลผู้ได้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบแบบแผนของทางราชการ

/เพื่อการให้...

เพื่อการให้บริการประชาชน และมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ช่วยนายอำเภอเกษตรู้ บริหารงาน ในหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประจำสำนักงานที่ดินอำเภอเกษตรู้ตามที่นายอำเภอมอบหมาย เช่น งานทะเบียน และสั่งการให้เจ้าหน้าที่ออกไปรังวัดชั้นสูตรออกเอกสารสิทธิ และงานธุรการ หรืองานอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ส่วนหน้าที่เกี่ยวกับที่ดิน น.ส. ๓ ก. การรังวัดและ พิสูจน์สิทธิในดิน สอบที่ดินข้างเคียงเป็นหน้าที่ในความรับผิดชอบของนายสนิท ช่างรังวัดที่ดิน ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงผู้ตรวจสอบ รวบรวมข้อเท็จจริงให้ถูกต้องตามระเบียบ และเสนอ ผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาเท่านั้น มิได้ลงไปทำการตรวจพิสูจน์ที่ดินหรือสอบพยานต่างๆ เมื่อนายสนิทรังวัดและสอบพยานตามระเบียบ และพยานยืนยันที่ดินว่าถูกต้อง ผู้ฟ้องคดี ก็ต้องดำเนินการเพื่อออกเอกสารสิทธิต่อไป สำหรับมูลเหตุที่ไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายสนิท แต่เมื่อนายประเสริฐมี ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ฉบับที่ถูกต้องมายื่นขอออกเอกสารสิทธิ และให้การว่า ชื่อมาจากนายสนิท แม้ไม่ลงลายมือชื่อในแบบให้ถ้อยคำ ตามระเบียบก็สามารถกระทำการ ออกเอกสารสิทธิต่อไปได้ โดยประกาศให้มีผู้คัดค้าน แต่เมื่อไม่มีผู้คัดค้านภายในเวลาที่กำหนด ก็ต้องถือว่านายประเสริฐเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินดังกล่าว ทั้งยังมีพยานเจ้าของที่ดินข้างเคียง เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมาให้การยืนยัน แสดงให้เห็นว่านายประเสริฐเป็นผู้ครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ จริง ผู้ฟ้องคดีก็มีหน้าที่ต้องดำเนินการออกเอกสารสิทธิให้ตามกฎหมาย หากไม่ดำเนินการผู้ฟ้องคดีก็อาจถูกดำเนินคดีได้เช่นกัน ทั้งข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับผลประโยชน์ใดในการออกเอกสารสิทธิดังกล่าว ดังนั้น จากการไต่สวนของ พนักงานไต่สวนและคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีร่วมกับนายสนิท กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจนบัดนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังไม่ดำเนินการเพิกถอน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และ น.ส. ๓ ก. ที่แบ่งแยกออกจาก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ออกโดยมิชอบ จึงน่าเชื่อได้อีกประการหนึ่งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบดีว่าที่ดินแปลงดังกล่าวออกมาโดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่สามารถ ดำเนินการเพิกถอนได้

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่ออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ได้พิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี มิได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากถูกลงโทษโดยมิได้กระทำความผิด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. แก้ไขหรือเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่วินิจฉัยให้ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนคำสั่ง

/ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔...

ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ระบุในคำสั่งดังกล่าว

๒. แก้ไขคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดทางวินัย

๓. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ระบุในคำสั่งดังกล่าว อันมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดียังคงรับราชการอยู่ต่อไป เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิด และให้คืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงได้และพึงมีตามกฎหมายให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับแต่วันที่มิคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่องกล่าวหาเลขดำที่ ๔๘๙๑๐๕๗๘ เลขแดงที่ ๑๓๗๕๕๕๕๔ ว่า กองปราบปรามได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๑.๙/๒๓๘๗ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์กับผู้ที่เกี่ยวข้องจำนวน ๒ คดี ซึ่งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมตรวจสอบเอกสารหลักฐานในสำนวนการสอบสวนของกองปราบปรามแล้วปรากฏว่า สามารถตรวจสอบเรื่องราวการออกเอกสารสิทธิได้เพียงรายเดียว คือ ที่ดินพิพาทในคดีนี้ กรณีมีการนำแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต มาเป็นหลักฐานในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๕๑๘๐ ให้แก่นายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล ซึ่งที่ดิน ส.ค. ๑ ดังกล่าวไม่ใช่ที่ดินบริเวณที่ออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ แต่อย่างไรก็ดี นอกจากตรวจสอบสำนวนการสอบสวนของกองปราบปรามแล้ว ยังมีผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๔๙๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ผลปรากฏว่า การออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ข้างเคียงที่ดินไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับหลักฐานเดิม โดยเฉพาะข้างเคียงด้านทิศใต้ ส.ค. ๑ ระบุจุดที่ดินของนายประวัติน แต่เมื่อออกเป็น น.ส. ๓ ก. ที่ดินของนายประวัตินกลับเป็นข้างเคียงด้านทิศตะวันออก โดยที่ดินของนายประวัตินได้มีการรังวัดออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ และได้มีการรังวัดตรวจสอบเนื้อที่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งในการรังวัดตรวจสอบเนื้อที่ปรากฏว่านายสถิต บุตรของนายปูนทอง เจ้าของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ ได้มาระวางชี้แนวเขตที่ดินข้างเคียงด้านทิศเหนือของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ และจากการตรวจสอบพิกัดตำแหน่งที่ดินด้วยเครื่อง GPS ของพนักงานสอบสวนกองปราบปราม และเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดินปรากฏว่า ตำแหน่งที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐

/เป็นคนละ...

เป็นคนละตำแหน่งกับที่ดินที่นายสถินครอบครองทำประโยชน์ จึงเชื่อว่า น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว ออกโดยอาศัย ส.ค. ๑ ซึ่งเป็นหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่นจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมอบหมายให้นายสุรพล ศรีวิโรจน์ ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม ให้ดำเนินคดีกับพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้กระทำผิดและผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงมิใช่เป็นการแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีโดยมิได้ดำเนินการสอบสวนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร้องทุกข์แล้ว กองปราบปรามจึงได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๑.๙/๔๔๒๙ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ ส่งเรื่องให้สำนักงาน ป.ป.ช. ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๗ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติก่อความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

ตามบันทึก ที่ ภก ๐๓๑๙/- ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ มีข้อเท็จจริงว่า คณะกรรมการได้เรียกพยานมาสอบสวน ๔ ราย คือ นายเพชร ต้นตวิวิท อดีตผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ นายสุรัตน์ สุนันท์ นายมานิต สาลี และนายประเสริฐ สรบุว่าเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการไปตามระเบียบและขั้นตอนของกฎหมายแล้ว โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีการตรวจสอบเอกสารหลักฐานหรือพยานอื่นแต่อย่างใด ประกอบกับพยานบุคคลดังกล่าว ยกเว้นนายสุรัตน์ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยแล้ว จึงเห็นได้ว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ตามสำนวนการไต่สวนของพนักงานไต่สวนได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าวโดยละเอียด และเมื่อพนักงานไต่สวนได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงจากเอกสารหลักฐานและพยานบุคคล โดยได้แจ้งข้อกล่าวหาและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา และนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา พิจารณาประกอบข้อกฎหมายแล้วได้ความว่า ที่ดินพิพาทตาม น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ซึ่งมีชื่อนายประเสริฐเป็นผู้ครอบครองโดยอ้างว่าออกสืบเนื่องจาก ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ นั้น นายสถินซึ่งเป็นผู้รับมรดกที่ดินแปลงดังกล่าวมาจากนายบุนกอง ผู้แจ้งการครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ ดังกล่าว ยังคงครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินมาจนถึงปัจจุบันไม่เคยขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้นายประเสริฐ แต่เคยได้รับเงินจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท

/จากนายประเสริฐ...

จากนายประเสริฐเพื่อแลกกับ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๘ และเลขที่ ๑๙ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านายสทิน
 ระบุชัดว่ารับเงินจากนายประเสริฐเพื่อแลกกับ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ เท่านั้น การที่ผู้ฟ้องคดี
 กล่าวอ้างในคำฟ้องโต้แย้งถ้อยคำของนายสทินว่า นายที่ดินให้นายประเสริฐไปแล้ว
 ก็เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีเอกสารมาหักล้างถ้อยคำของนายสทินแต่อย่างใด อีกทั้ง นายมานิต
 และนายวรพจน์ ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ให้ถ้อยคำว่า
 ไม่มีอาณาเขตติดกับที่ดินของนายสทิน และเดิมที่ดินของนายมานิตด้านทิศใต้จดที่ประทานบัตร
 เหมือนแร่ตันติโกวิท เมื่อเหมือนแร่เลิกกิจการ นายประเสริฐได้เข้าครอบครองและไม่ทราบว่
 ได้ที่ดินมาอย่างไร จึงเห็นได้ว่าถ้อยคำของพยานสอดคล้องต้องกันว่าที่ดิน น.ส. ๓ ก.
 เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่ใช่ที่ดินแปลงเดียวกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ประกอบกับจากการตรวจพิสูจน์
 ตำแหน่งที่ดินของเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดิน และพนักงานสอบสวน กองปราบปราม ซึ่งได้
 ทำการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ปรากฏว่า
 มีค่าพิกัดแตกต่างกัน และเมื่อนำมาลงหมายตำแหน่งในแผนที่ภูมิประเทศ ๑ : ๕๐,๐๐๐
 ของกรมแผนที่ทหาร ตำแหน่งของที่ดินอยู่คนละตำแหน่งกัน จากแผนที่จำแนกประเภทที่ดิน
 ซึ่งได้หมายตำแหน่งค่าพิกัดที่ได้ทำการรังวัดที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และที่ดิน ส.ค. ๑
 เลขที่ ๑๙ ชี้ให้เห็นว่า ที่ดินทั้งสองแปลงอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เมื่ที่ดินเป็นที่เกาะ
 ไม่มีหลักฐานการแจ้งการครอบครอง ต้องห้ามมิให้ออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์
 หรือโฉนดที่ดิน และที่ดินดังกล่าวอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติซึ่งมีพระราชกฤษฎีกากำหนด
 เขตที่ดินให้เป็นเขตปฏิรูปที่ดิน การออก น.ส. ๓ ก. จึงเป็นการออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 ตามมาตรา ๕๙ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗)
 ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๕
 และข้อ ๑๔ (๓) และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว
 มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
 ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี
 หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อ
 ผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
 ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงถือได้ว่ากระบวนการไต่สวน
 ข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว มิได้มีมติ
 โดยผิดพลาดคลาดเคลื่อนแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี
 มีหน้าที่พิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ และความผิด
 ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ วางแนวทาง

/การลงโทษ...

การลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ อันเป็นคำสั่งตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จากหลักฐาน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ เนื้อที่ ๙ ไร่ มีนายบุนกองเป็นผู้แจ้ง การครอบครอง เมื่อนายบุนกองถึงแก่กรรม ที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นมรดกตกทอดไปยัง นายสทิน ซึ่งได้ครอบครองทำประโยชน์มาจนกระทั่งปัจจุบัน ไม่เคยขายหรือโอนสิทธิให้กับ นายประเสริฐ มีอาณาเขตข้างเคียงด้านทิศเหนือจดควนเขาท้อสูง ด้านทิศใต้จดนายประวัตี ด้านทิศตะวันออกจดควนเขาท้อสูง และด้านทิศตะวันตกจดควนเขาท้อสูง เมื่อออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ อาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ และเลขที่ ๔๘ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ด้านทิศใต้จดถนนสายกะทู้ - เกาะแก้ว ด้านทิศตะวันออกจดที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ และด้านทิศตะวันตกจดทางสาธารณประโยชน์ แต่จากการตรวจสอบระวางรูปถ่ายทางอากาศและเอกสารที่เกี่ยวข้องปรากฏว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ มีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ ออกให้แก่นายหมาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๔๙๘ ซึ่งมีข้างเคียงด้านทิศเหนือจดควนเขา ด้านทิศใต้จดเขตประทานบัตร บริษัท เหมือนแร่ลูนส์ จำกัด ด้านทิศตะวันออกจดควนเขาท้อสูง และด้านทิศตะวันตกจดที่ว่างเปล่า และยังจดที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๔๘ ออกให้แก่นางชวนอี่ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๐๙ มีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ว่างเปล่า ด้านทิศใต้จดคลองน้ำ และที่ประทานบัตรตันติโกวิท ด้านทิศตะวันออกจดที่ประทานบัตรตันติโกวิท และด้านทิศตะวันตก จดที่ว่างเปล่า นอกจากนี้ จากการตรวจสอบข้างเคียงด้านทิศตะวันออกของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ปรากฏว่าจดที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ ซึ่งออกให้นายศุภสันติเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๒๖ โดยอาศัย ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ มีชื่อนายประวัตีเป็นผู้แจ้งการครอบครอง ดังนั้น จากหลักฐานที่ปรากฏน่าเชื่อว่าตำแหน่งของที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ และเลขที่ ๔๘ เป็นตำแหน่งที่ถูกต้องมาแต่เดิม เนื่องจาก น.ส. ๓ ดังกล่าวออกให้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๘ และ พ.ศ. ๒๕๐๙ ตามลำดับ โดยข้างเคียงด้านทิศใต้ของที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ และด้าน ทิศตะวันออกและด้านทิศใต้ของที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๔๘ แจ้งจดที่ประทานบัตรทั้งสองแปลง มิได้แจ้งจดที่ดินนายบุนกอง ส่วน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่เป็นหลักฐานในการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ปรากฏที่ดินมีข้างเคียงด้านทิศเหนือจดควนเขา มิได้แจ้งจดนายหมา และนางชวนอี่ ข้างเคียงด้านทิศใต้จดนายประวัตี เมื่อรังวัดออก น.ส. ๓ ก. ที่ดินนายประวัตี กลับอยู่ทางด้านทิศตะวันออก ที่ดินแปลงข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ จึงไม่มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ซึ่งการที่ที่ดินข้างเคียงไม่มีความสอดคล้อง สัมพันธ์กับหลักฐานที่ดินเดิม เป็นหน้าที่ที่ผู้ฟ้องคดีต้องตรวจสอบ และหากเห็นว่าเป็นการ

/แจ้งผิดทิศ...

แจ้งผิดทิศ ก็ต้องมีการตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องก่อนมีการออก น.ส. ๓ ก. การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นการแจ้งผิดทิศ จึงไม่มีเหตุผลและไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ และกรณีนี้ พยานเอกสารหลักฐานที่ใช้ในการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ มีข้อพิรุธว่า ในบันทึกถ้อยคำของนายสถิน ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๙ ไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายสถิน เจ้าของเดิม และโดยเฉพาอย่างยิ่งที่ดินแปลงข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับหลักฐานเดิม ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่โดยตรงต้องตรวจสอบเอกสารหลักฐานว่ามีข้อเท็จจริงถูกต้องตามที่นายสนิทรตรวจสอบมาหรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ตรวจสอบถึงเหตุพิรุธดังกล่าว การอ้างว่าได้ไปทำการตรวจพิสูจน์ที่ดินหรือสอบพยานต่างๆ เพราะนายสนิทรังวัดสอบพยานตามระเบียบและยืนยันว่าถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีก็ต้องดำเนินการเพื่อออกเอกสารสิทธิต่อไป จึงไม่เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีพ้นความรับผิดชอบหน้าที่ในการตรวจสอบเพื่อออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินพิพาท และไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมทุจริตในการนำ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ เนื้อที่ ๙ ไร่ ซึ่งเป็นหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่นมาอ้างเป็นหลักฐานในการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ให้แก่นายประเสริฐ เนื้อที่ ๑๒ - ๓ - ๗๔ ไร่ จากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่ง ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การโดยขอยืนยันตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเรียกคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเข้ามาเป็นผู้ร้องสอด

ผู้ร้องสอดให้การว่า การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอดชอบด้วยกฎหมายและระเบียบแล้ว โดยได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดี โดยผลการสอบสวนของคณะกรรมการตรวจสอบการออกเอกสารสิทธิในที่ดินเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอดเท่านั้น แม้ว่าผลการสอบสวนของต้นสังกัดซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจะปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดก็ตาม แต่ผู้ร้องสอดก็มีได้รับฟังผลการสอบสวนดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานแต่เพียงอย่างเดียว ผู้ร้องสอดยังรับฟังพยานเอกสารจำนวน ๑๔ รายการ ผู้ถูกกล่าวหาและพยานบุคคลรวม ๑๒ ราย ตลอดจนการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีเพื่อประกอบการพิจารณาอีกด้วย เมื่อข้อเท็จจริงจากการไต่สวนปรากฏว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยและอาญาตามที่ผู้ร้องสอดได้ชี้มูลความผิด ส่วนการดำเนินการของคณะกรรมการตรวจสอบดังกล่าวเป็นการดำเนินการที่ผู้บังคับบัญชาสั่งดำเนินการทางวินัยตามปกติทั่วไป ซึ่งเป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติกฎหมายคนละฉบับกับการดำเนินการ

/ของผู้ร้องสอด...

ของผู้ร้องสอด อันเป็นการดำเนินการทางอาญา ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ ได้ให้อำนาจในการชี้มูลความผิดทางวินัยด้วย กรณีจึงไม่สามารถนำผลการสอบสวนของคณะกรรมการตรวจสอบมาใช้กล่าวอ้างหรือรับฟังข้อเท็จจริงยิ่งไปกว่าข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนของผู้ร้องสอดอันเป็นบทกฎหมายเฉพาะ มีมาตรฐานและหลักการคุ้มครองสิทธิของผู้ฟ้องคดีไม่ต่ำกว่ากฎหมายและระเบียบการบริหารว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา ประกอบกับหากผู้ร้องสอดมีหนังสือแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ร้องสอดเป็นส่วนงานการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย หากผู้บังคับบัญชาไม่พิจารณาลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ก็จะเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งจะมี ความผิดตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งจะทำให้การควบคุม การตรวจสอบ เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดประสิทธิภาพ ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีคำสั่งเพิกถอนการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ แต่อย่างไรก็ดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลับ ที่ มท ๐๕๐๒.๕/๑๓๘๙ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งผลการพิจารณาโทษทางวินัยมายังประธานของผู้ร้องสอดว่า อยู่ระหว่างดำเนินการเพิกถอน หนังสือแสดงสิทธิในที่ดินตามที่ผู้ร้องสอดมีมติ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

จากการไต่สวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า พนักงานสอบสวน กองปราบปราม และเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดินได้ตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ แล้วปรากฏว่า มีตำแหน่งคนละตำแหน่งกัน โดยมีนายสถิน และนายมานิตเป็นผู้นำชี้พิกัดที่ดินด้วย ซึ่งทั้งสองคนให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเอกสารสิทธิในที่ดินดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ซึ่งมีอำนาจสืบสวนสอบสวนคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไว้แล้ว ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับรายงานการตรวจสอบ ที่ดินดังกล่าวจากสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญแล้ว ได้มอบหมายให้นายสุรพล นักวิชาการที่ดิน ๘ ว ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม หลังจากนั้น พนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานและได้สอบปากคำนายสถินไว้เป็นพยาน เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๗ โดยนำคำให้การของนายสถินเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ บันทึกการพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินทางดาวเทียมเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และบันทึก การนำชี้ที่ดินประกอบภาพถ่ายเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เป็นส่วนหนึ่งของคำให้การ

/ของนายสถิน...

ของนายสถิน และสอบปากค่านายมานิตไว้เป็นพยานเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ โดยนำคำให้การของนายมานิตเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ รวมทั้งบันทึกการนำชี้ที่ดิน ประกอบภาพถ่ายเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เป็นส่วนหนึ่งของคำให้การของนายมานิตด้วย คำให้การของบุคคลทั้งสองและบันทึกการพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินทางดาวเทียมดังกล่าว จึงเป็นคำให้การพยานบุคคลและการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ทั้งนี้ พยานบุคคล ที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนซึ่งได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม ให้ถือว่า เป็นส่วนหนึ่งของพยานหลักฐานในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวนของ ผู้ร้องสอด และในการพิจารณาและสรุปสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง และจากเอกสารหลักฐาน ที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายมานิตให้การต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ สรุปได้ว่า เป็นเจ้าของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๖๔๓ และเลขที่ ๕๖๔๔ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ซึ่งเดิมเป็นที่ดินของ นางชวนอี ตาม ส.ค. ๑ เลขที่ ๔๘ ซึ่งนายมานิตได้ซื้อที่ดินแปลงดังกล่าวมาในขณะที่ เป็นหนังสือแบบแจ้งการครอบครองที่ดินเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๔ และครอบครองใช้ประโยชน์ เรื่อยมา โดยที่ดิน น.ส. ๓ ก. ดังกล่าวมีอาณาเขตพื้นที่ติดต่อกับด้านทิศเหนือของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ มีนายประเสริฐเป็นผู้ครอบครอง และให้การยืนยันว่ามีที่ดินที่ใช้ประโยชน์ ตามหลักฐาน ส.ท.ก. บางส่วนมีอาณาเขตติดต่อกับที่ดินของนายสถิน และนายเพชรได้ให้การ ต่อพนักงานไต่สวนเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ว่านายประเสริฐแจ้งให้ทราบว่าจะขอยก น.ส. ๓ ก. ให้ร่วมลงชื่อรับรองแนวเขตโดยไม่ต้องไปร่วมระวางชี้แนวเขตที่ดินในการออก น.ส. ๓ ก. และต่อมานายอาคม แก้วแจ่ม ได้นำหลักฐานเกี่ยวกับการระวางชี้แนวเขตที่ดินในการออก น.ส. ๓ ก. มาให้นายเพชรลงชื่อที่บ้าน โดยมีได้ประวางชี้แนวเขตแต่อย่างใด สำหรับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ไม่ทราบว่ามีผู้ใดซื้อที่ดินจากนายสถิน และมีการซื้อขายกันในราคาเท่าใด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นคนละแปลงกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พนักงานไต่สวนของผู้ร้องสอดไม่ได้รับฟังคำให้การ ของนายมานิตในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ และนายเพชรเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ที่ให้ไว้ต่อคณะกรรมการตรวจสอบการออกเอกสารสิทธิในที่ดิน นั้น จากเอกสารไต่สวน ไม่ปรากฏคำให้การของนายมานิต และนายเพชรประกอบเอกสารการตรวจสอบของ คณะกรรมการ ตามบันทึกข้อความ สำนักงานที่ดินอำเภอกะตุ้ ที่ ภก ๐๓๑๙/- ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เรื่อง การตรวจสอบการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้แนบมาพร้อมการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด โดยบันทึกคำให้การของนายมานิต และนายเพชรเพียงปรากฏท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อผลการพิจารณาของคณะกรรมการ ตรวจสอบการออกเอกสารสิทธิในที่ดินตามบันทึกข้อความดังกล่าวข้างต้น เป็นเอกสาร

/ที่รวบรวม...

ที่รวบรวมไว้ในสำนวนแล้ว พนักงานไต่สวนยอมพิจารณาวินิจฉัยประกอบกับพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนก็ยังรับฟังได้ว่าที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นคนละแปลงกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ การให้ถ้อยคำของนายมานิต และนายเพชรตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างดังกล่าว มิได้มีผลเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนในสาระสำคัญแต่ประการใด การแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ อีกทั้งการดำเนินการของคณะกรรมการดังกล่าวเป็นการดำเนินการของต้นสังกัดหรือผู้บังคับบัญชา และจากการไต่สวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า ที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ เนื้อที่ ๙ ไร่ มีนายบุนกอง เป็นผู้แจ้งการครอบครอง เมื่อนายบุนกองถึงแก่กรรม ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นมรดกตกทอดมายังนายสถินและได้ครอบครองทำประโยชน์ ไม่ปรากฏว่ามีการโอนสิทธิการครอบครองในที่ดินดังกล่าวให้กับนายประเสริฐแต่อย่างใด โดยนายสถินยังใช้ประโยชน์ในที่ดินทำสวนผลไม้และสวนยางมาตลอดจนถึงวันที่พนักงานไต่สวนได้สอบปากคำไว้ประกอบการไต่สวนที่ดินมีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดควนเขาท้อสูง ด้านทิศใต้จดที่ดินนายประวัตี ด้านทิศตะวันออกจดควนเขาท้อสูงและด้านทิศตะวันตกจดควนเขาท้อสูง ส่วนที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เนื้อที่ ๑๒ - ๓ - ๗๔ ไร่ มีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๒๑ และ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๔๘ ด้านทิศใต้จดถนนสายกะทู้ - เกาะแก้ว ด้านทิศตะวันออกจดที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ และด้านทิศตะวันตกจดทางสาธารณประโยชน์ แต่จากการตรวจสอบภาพถ่ายทางอากาศและเอกสารที่เกี่ยวข้องปรากฏว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ มีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ออกให้แก่นายหมาเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๔๙๘ ข้างเคียงด้านทิศเหนือจดควนเขา ด้านทิศใต้จดเขตประทานบัตรบริษัท เหมือนแร่ลุ่นเส็ง จำกัด ด้านทิศตะวันออกจดควนเขา และด้านทิศตะวันตกจดที่ว่างเปล่า นอกจากนี้ ด้านทิศเหนือของที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๔๘ ที่ออกให้กับนางชวนอี่เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๐๙ มีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ว่างเปล่า ด้านทิศใต้จดคลองน้ำ และที่ประทานบัตรตันติโกวิท ด้านทิศตะวันออกจดที่ประทานบัตรตันติโกวิท และด้านทิศตะวันตกจดที่ว่างเปล่า จากการตรวจสอบข้างเคียงด้านทิศตะวันออกของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ปรากฏว่าเป็นที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ ออกให้กับนายศุภสันติเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๒๖ โดยอาศัย ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ มีชื่อนายประวัตี บิดาของนายศุภสันติ หรือเงินทนะวงศ์ เป็นผู้แจ้งการครอบครอง มีอาณาเขตด้านทิศเหนือจดที่ควนเขาว่างเปล่า ด้านทิศใต้จดคลองน้ำ ด้านทิศตะวันออกจดนางซ้อย พลิกหิน และด้านทิศตะวันตกจดนายฉุ่น รักเหี้ย

/จากหลักฐาน...

จากหลักฐานที่ปรากฏน่าเชื่อว่า ตำแหน่งที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ และเลขที่ ๔๘ เป็นตำแหน่งที่ถูกต้องมาแต่เดิม เนื่องจาก น.ส. ๓ ดังกล่าว ออกให้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๘ และ พ.ศ. ๒๕๐๙ จากการตรวจสอบปรากฏว่าข้างเคียงด้านทิศใต้ของที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ และด้านทิศตะวันออกและด้านทิศใต้ของที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๔๘ แจ้งจดที่ประทานบัตร ทั้งสองแปลง มิได้แจ้งจดนายบุนกองแต่อย่างใด ส่วน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่เป็นหลักฐาน ในการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ปรากฏว่ามีข้างเคียงด้านทิศเหนือจดควนเขา มิได้แจ้ง จดนายหมา และนางชวนอี ข้างเคียงด้านทิศใต้จดนายประวัติ แต่เมื่อรังวัดออก น.ส. ๓ ก. ที่ดินของนายประวัติกลับอยู่ด้านทิศตะวันออก ดังนั้น ที่ดินแปลงข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ จึงไม่มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับหลักฐานที่ดินเดิม ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ประกอบกับ จากการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินของพนักงานสอบสวน กองปราบปราม และเจ้าหน้าที่ กรมที่ดินซึ่งได้ทำการพิสูจน์ตำแหน่งที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ แล้ว ปรากฏว่ามีค่าพิกัดต่างกัน และเมื่อนำมาลงหมายตำแหน่งในแผนที่ภูมิประเทศ ๑ : ๕๐,๐๐๐ ของกรมแผนที่ทหาร ตำแหน่งที่ดินอยู่คนละตำแหน่งกัน ตามบันทึกการตรวจพิสูจน์ ตำแหน่งที่ดินทางดาวเทียม บันทึกการนำชี้ที่ดินประกอบภาพถ่าย และภาพถ่ายการนำชี้ ยืนยันตำแหน่งและแนวเขตที่ดิน ประกอบบันทึกคำให้การพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องทางการ ใต้สวนของผู้ร้องสอดปรากฏว่า การออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ นำ ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ซึ่งเป็นที่ดินคนละแปลงมาอ้างขออก น.ส. ๓ ก. และเป็นการออกในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งมีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นเขตปฏิรูปที่ดิน จึงเป็นการออก น.ส. ๓ ก. โดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย การตรวจพิสูจน์ดังกล่าวถือว่ามีความน่าเชื่อถือและเป็นการรับฟังข้อเท็จจริง โดยชอบแล้ว อีกทั้ง การรับฟังข้อเท็จจริงของพนักงานใต้สวนตามที่ได้รวบรวมพยานหลักฐาน ในการใต้สวนเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการใต้สวนข้อเท็จจริงของพนักงานใต้สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน อำเภอเกาะกูด จังหวัดภูเก็ต จะต้องตรวจสอบด้วยความละเอียดรอบคอบตามมาตรฐาน ในตำแหน่งของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในการตรวจสอบเอกสารคำขออก น.ส. ๓ ก. ต้องพบว่านายสถิน ไม่ได้ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ฟ้องคดีต้องตรวจสอบว่า เหตุใดนายสถินจึงไม่ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำดังกล่าว และถ้อยคำที่บันทึกถูกต้อง ตามความเป็นจริงหรือไม่ เพื่อเป็นหลักฐานว่าที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นที่ดินแปลงเดียวกับ ที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หรือไม่ โดยเฉพาะที่ดินแปลงข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กับหลักฐานที่ดินเดิม ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ แต่จากการใต้สวนข้อเท็จจริง

/ไม่ปรากฏ...

ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามหน้าที่ในการควบคุมตรวจสอบ กำกับดูแลบริหารราชการ
ภายในหน่วยงานตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ดังนั้น ข้ออ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี
จึงไม่อาจรับฟังได้

ผู้ร้องสอดในฐานะองค์การตามรัฐธรรมนูญได้ใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาด
อันเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญขององค์การตามรัฐธรรมนูญโดยตรง อำนาจศาลปกครอง
ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์การตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรง
ตามรัฐธรรมนูญขององค์การตามรัฐธรรมนูญนั้น กล่าวคือ ศาลปกครองไม่มีอำนาจที่จะรับ
คำฟ้องในเรื่องนี้ไว้พิจารณาตั้งแต่ต้น อีกทั้ง ในเรื่องการรับฟังข้อเท็จจริงนี้ มาตรา ๙
วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับ
การที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากการกระทำโดยไม่มีอำนาจ
หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ
ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต
หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอน
โดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ
ดังนี้ กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้ฟ้องคดีจะอ้างต่อศาลปกครองว่า
ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องเป็นกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดที่อ้างเหตุหนึ่งเหตุใด
ในสามประการ คือ ประการแรก ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากการกระทำโดยไม่มีอำนาจ
หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ประการที่สอง ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
เนื่องจากการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้
สำหรับการกระทำนั้น หรือประการที่สาม ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากการกระทำโดยไม่สุจริต
หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอน
ที่ไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจ
โดยมิชอบ ส่วนการรับฟังข้อเท็จจริงไปในทางหนึ่งทางใดย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ร้องสอด
โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย เช่น ฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน
หรือไม่สุจริต ดังนั้น มติของผู้ร้องสอดจึงชอบด้วยกฎหมายและมีอาจถือว่าเป็นการกระทำ
ที่มิชอบอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของ
ศาลปกครองที่จะรับไว้พิจารณาได้

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๔ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบ คำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เต็มผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ (เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน ๗) สำนักงานที่ดินอำเภอ ศรีเชียงใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี ช่วยราชการเป็นการประจำทางสำนักงานเลขานุการกรม สังกัดกรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต และนายสนธิ แดงบุญ ข่างรังวัด ๓ ต่อเนื่องข่างรังวัด ๔ ได้ร่วมกันออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ตามหลักฐาน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ให้กับนายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล ตามคำขอฉบับลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๙ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๕๐๕.๒/๒๔๓๙๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๗ ให้ร้องทุกข์กล่าวโทษ เพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีและนายสนธิ กรณีออกเอกสารสิทธิดังกล่าวโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย โดยให้นายสุรพล ศรีวิโรจน์ นักวิชาการที่ดิน ๘ ว สำนักมาตรฐานการออก หนังสือสำคัญ เป็นผู้ดำเนินการร้องทุกข์ในความผิดฐานเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ หน้าที่โดยทุจริต และเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสารหรือกรอกข้อความ ลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริง อันเป็นเท็จ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา กองปราบปรามได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๑.๙/๔๔๒๙ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ เรื่อง ส่งเอกสารการสอบสวนกรณีมีผู้กล่าวโทษให้ดำเนินคดี กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่งเรื่องให้ผู้ร้องสอดเพื่อดำเนินการตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ร้องสอด จึงมีคำสั่ง ลับ ที่ ๑๑๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งพนักงานไต่สวนดำเนินการ ไต่สวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ต่อมา ผู้ร้องสอดได้พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ เห็นชอบตามความเห็นของพนักงานไต่สวนว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีและนายสนธิ ที่ดำเนินการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ให้กับ นายประเสริฐ โดยนำหลักฐาน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นที่ดินคนละแปลงมาสวมในที่ดินที่ขอออก น.ส. ๓ ก. โดยมีชอบ อันเป็นความผิดวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมีความผิดตามมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แต่ความผิดตามมาตรา ๑๖๒ ขาดอายุความแล้ว สิทธินาคดีอาญา มาฟ้องจึงระงับไป และประธานของผู้ร้องสอดได้มีหนังสือ ถัดมาก ที่ ปช ๐๐๑๘/๐๙๔๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ ส่งรายงานและเอกสาร พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และพิจารณาเพิกถอน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และได้ส่งรายงานและเอกสาร พร้อมความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา ต่อมา อ.ก.พ. กรมที่ดิน ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ได้มีมติลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ร้องสอด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของ อ.ก.พ. กรมที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๓๑๑๕๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๖ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยมีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๔๓ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ แจ้งคำวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่รับผิดชอบ ในงานควบคุม ตรวจสอบ กำกับดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบแบบแผนของทางราชการ เพื่อให้บริการประชาชน และมีอำนาจหน้าที่ เป็นผู้ช่วยนายอำเภอกะทู้ บริหารงานในหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประจำสำนักงานที่ดิน อำเภอกะทู้ตามที่นายอำเภอมอบหมาย เช่น งานทะเบียนและสิ่งการให้เจ้าหน้าที่ออกไป รังวัดชั้นสูตร ออกเอกสารสิทธิ และงานธุรการ หรืองานอื่นที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ส่วนหน้าที่เกี่ยวกับที่ดิน น.ส. ๓ ก. การรังวัดและพิสูจน์สิทธิในดิน สอบที่ดินข้างเคียง เป็นหน้าที่ในความรับผิดชอบของนายสนิท ข่างรังวัดที่ดิน ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงผู้ตรวจสอบ รวบรวมข้อเท็จจริงให้ถูกต้องตามระเบียบและเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาเท่านั้น มิได้ลงไปทำการตรวจพิสูจน์ที่ดินหรือสอบพยานต่างๆ เมื่อนายสนิทรังวัดและสอบพยาน ตามระเบียบและพยานยืนยันที่ดินว่าถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีก็ต้องดำเนินการเพื่อออกเอกสารสิทธิต่อไป

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการออกเอกสารสิทธิที่ดินพิพาท แต่ไม่เคยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือมีการสอบสวนการออกเอกสารสิทธิในที่ดินพิพาท มาก่อนให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมาย เพื่อให้ได้ข้อยุติเสียก่อนว่า น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว ออกโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับไปแจ้งความร้องทุกข์ ต่อกองปราบปรามให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าออกเอกสารสิทธิดังกล่าวโดยมิชอบ และยึดถือสำนวนการสอบสวนของกองปราบปรามในการพิจารณาแจ้งความร้องทุกข์ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปร่วมในการสอบสวนหรือตรวจดูที่ดินพิพาท หรือ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และหรือที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ การแจ้งความร้องทุกข์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยที่ยังมิได้ดำเนินการสอบสวนในเรื่องการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของ อ.ก.พ. กรมที่ดิน และผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยกอุทธรณ์ โดยมิได้พิจารณาข้อพิรุธบกพร่องของพยานเอกสารที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และพยานบุคคล ที่ให้การมีพิรุธแตกต่างและขัดแย้ง รวมทั้งกลับคำให้การในภายหลัง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะแสวงหาข้อเท็จจริงถึงความบกพร่อง ข้อพิรุธและความไม่ชอบ ด้วยกฎหมายของพยานหลักฐานเหล่านั้น และหากพบว่าขั้นตอนการสอบสวนหรือไต่สวนใด ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจที่จะไม่รับฟังและชี้ถึงการไม่ชอบนั้นได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับพิจารณาไปตามแนวทางการสอบสวนของพนักงานไต่สวนและผู้ร้องสอด ทั้งมิได้พิจารณาวินิจฉัยประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์และทำคำคัดค้านคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในหลายประเด็น ทั้งที่เป็นประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่สำคัญ อันจะนำไปสู่การวินิจฉัยที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับไม่หยิบยกขึ้นมา วินิจฉัยเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี และการรับฟังพยานหลักฐานจากสำนวนการไต่สวน ของพนักงานไต่สวนและผู้ร้องสอดไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งในประเด็นปัญหาข้อเท็จจริง และข้อกฎหมาย กระบวนการตรวจสอบไต่สวน ตลอดจนพยานหลักฐาน และการรับฟัง พยานหลักฐานของพนักงานไต่สวนและผู้ร้องสอด จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ได้พิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีมิได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากถูกลงโทษโดยมิได้กระทำความผิด จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาเพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจาก ราชการ ที่ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทั้งให้คืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ตามกฎหมายให้แก่ผู้ฟ้องคดี นับแต่วันที่มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ร้องสอดเห็นว่า การรับฟังข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวนตามที่ได้รวบรวมพยานหลักฐานในการไต่สวนเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งชอบด้วยกฎหมายแล้ว และผู้ร้องสอดในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญในการรับฟังข้อเท็จจริงเป็นดุลพินิจโดยแท้ของผู้ร้องสอด และการวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ร้องสอด เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ผู้ฟ้องคดีซึ่งถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ร้องสอดไม่อาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้พิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ร้องสอด เพราะเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดรับฟังข้อเท็จจริงโดยผิดกฎหมาย เช่น ฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวนหรือไม่สุจริต มติของผู้ร้องสอดจึงชอบด้วยกฎหมาย และมีอาจถือว่าเป็นการกระทำที่มีชอบอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะรับไว้พิจารณาได้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๓๑๑๕๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๖ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

กรณีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามข้อโต้แย้งของผู้ร้องสอดก่อนว่า ในการรับฟังข้อเท็จจริงเป็นดุลพินิจโดยแท้ของผู้ร้องสอด และการวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ร้องสอด เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ และศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น หมวด ๑๑ องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ได้มีการกำหนดเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ร้องสอด และคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และส่วนที่ ๒ องค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วยองค์กรอัยการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ

/และสั่งคม...

และสังคมแห่งชาติ องค์กรเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดินก็ดี หรือผู้ร้องสอดก็ดี ล้วนเป็นองค์กรที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้มีทั้งอำนาจและหน้าที่หรือ มีเฉพาะหน้าที่ไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น โดยมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ กำหนดรายละเอียดในการดำเนินการ เช่น องค์กรคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้มีคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินคณะหนึ่ง ประกอบด้วย ฯลฯ ส่วนองค์กรผู้ร้องสอด พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ก็บัญญัติในทำนองเดียวกัน โดยหมวด ๑ คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มาตรา ๒ บัญญัติว่า ให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ เรียกโดยย่อว่า “คณะกรรมการ ป.ป.ช.” ประกอบด้วย ฯลฯ และหมวด ๒ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มาตรา ๑๙ บัญญัติอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องสอดไว้หลายประการ ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่า การดำเนินการใดๆ ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญเหล่านี้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กร ตามรัฐธรรมนูญนั้นหรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากถ้อยคำทั้งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยองค์กรนั้นๆ เป็นสำคัญ เมื่อมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้ศาลปกครอง มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจ ทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษา เรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และกำหนดเป็น ข้อยกเว้นอำนาจของศาลปกครองไว้ในวรรคสองว่า ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กร ตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น การที่จะพิจารณาว่าเรื่องใดถือเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการ ใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญนั้น จึงต้องพิจารณาจากอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายจัดตั้งของแต่ละองค์กรกำหนดไว้ รวมทั้งลักษณะของการกระทำตามอำนาจหน้าที่ประกอบกัน ในส่วนอำนาจหน้าที่ประการหนึ่งของ ผู้ร้องสอดตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

/ซึ่งใช้บังคับ...

ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยในส่วนของวินัย มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของ คณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย หรือระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี มาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๘๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการส่งลงโทษของ ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับ ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ ก็ได้ ฯลฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดทางอาญา มาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีที่ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า มีความผิดทางอาญา ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุด หรือฟ้องคดีต่อศาลกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมี เขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี โดยให้ถือว่ารายงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวน การสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณา โดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้อง จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ให้อำนาจผู้ร้องสอดกระทำการดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ร้องสอด องค์การตามรัฐธรรมนูญ ที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญของผู้ร้องสอด องค์การตามรัฐธรรมนูญนั้น แต่อย่างใด มติชี้มูลความผิดของผู้ร้องสอดจึงยังไม่ถึงกับเป็นที่สุด เพราะถ้าหากรัฐธรรมนูญ ต้องการให้เป็นที่สุด ก็ควรจะกำหนดไว้ทำนองเดียวกันกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ การเลือกตั้งที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง (๕) บัญญัติว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวน สอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาหรือข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นตามกฎหมาย ตามมาตรา ๒๓๕ วรรคสอง และมาตรา ๒๓๙ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการ การเลือกตั้งวินิจฉัยให้มีการเลือกตั้งใหม่หรือเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งก่อนการประกาศ ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ

/การเลือกตั้ง...

การเลือกตั้งเป็นที่สุด หากจะตีความตามถ้อยคำมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ที่บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น ศาลปกครองไม่มีอำนาจตรวจสอบการใช้อำนาจชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญด้วยนั้น จะเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาลตามที่รัฐธรรมนูญได้ให้การรับรองสิทธิและเสรีภาพไว้ในมาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และเป็นบทบัญญัติที่จำกัดขอบเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองเช่นกัน จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่าการใช้อำนาจขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง นั้น นอกจากจะต้องเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญแล้วยังต้องเป็นการใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาตามรัฐธรรมนูญโดยตรงอีกด้วย เมื่อข้อเท็จจริงในส่วนนี้ฟังยุดีว่า ผู้ร้องสอดเป็นคณะบุคคลที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น กำหนดแต่เพียงเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญประเภทองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และในขณะเดียวกันผู้ร้องสอดก็เป็นคณะบุคคลที่มีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติให้อำนาจในการออกกฎ คำสั่ง หรือมติใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย เมื่อฐานอำนาจที่นำไปสู่การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องสอดมาจากรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็บัญญัติให้อำนาจผู้ร้องสอดในการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกกล่าวหา และให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาที่มีอำนาจดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ อีกทั้ง สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยก็ถูกจำกัดเพียงว่า จะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น โดยมีได้มีบทบัญญัติมาตราใดที่มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลที่ได้รับการรับรองไว้ตามรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของบุคคลผู้ถูกลงโทษทางวินัยในการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง อีกประการหนึ่ง หากจะถือว่ากระบวนการตั้งแต่การไต่สวนและวินิจฉัยมูลความผิดผู้ถูกกล่าวหาของผู้ร้องสอด จนกระทั่งมีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา เป็นกระบวนการที่ไม่อยู่ภายใต้การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายจากองค์กรใดๆ แล้ว ย่อมแตกต่างกับกรณีที่มีการดำเนินการทางวินัยที่เริ่มต้นและสิ้นสุดโดยผู้บังคับบัญชา กรณีดังกล่าวผู้ถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง อีกทั้ง กรณีที่ผู้ร้องสอดชี้มูลความผิดทางอาญา แม้กฎหมายจะบังคับให้ถือว่ารายงานของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาโดยไม่ต้องไต่สวน

/มุลฟ้อง...

มูลฟ้องก็ตาม แต่ก่อนที่จะมีการลงโทษทางอาญา ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยย่อมต้องอยู่ภายใต้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นหลักประกันความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลย ดังนั้น การที่ผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัย จึงมิได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น เมื่อผู้ร้องสอดเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญที่ใช้อำนาจทางปกครอง ย่อมอยู่ภายใต้การตรวจสอบและควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของการใช้อำนาจทางปกครอง โดยศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการ และโดยที่มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจ หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ดังต่อไปนี้... (๓) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด และมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องในประเด็นเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ร้องสอดวินิจฉัยชี้มูลความผิด และประเด็นเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ซึ่งคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่างก็เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองทั้งสองคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณา

/พิพากษา...

พิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นคดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจ ศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ศาลปกครองสูงสุด จึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ ข้อโต้แย้งของผู้ร้องสอดในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานทุจริต ต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของ ทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมติของผู้ร้องสอดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับในขณะนั้น มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๓) ใ้สอบสวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่า ขึ้นไป ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่ง หน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ ของรัฐหรือข้าราชการในระดับที่ต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๔) ใ้สอบสวน และวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับที่ต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔

/หรือมีเหตุ...

หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่
กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ
ยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งบทบัญญัติ
ในหมวด ๔ กำหนดให้มีการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอด โดยให้ผู้ร้องสอดแต่งตั้ง
คณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทน หรืออาจมอบหมายให้พนักงานไต่สวน
ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงก็ได้ การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวนหรือ
พนักงานไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๗ ระเบียบคณะกรรมการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริง
ของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยในการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต้องแจ้งข้อกล่าวหา
ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และกำหนดเวลาตามสมควรที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมาชี้แจงข้อกล่าวหา
แสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ปากคำประกอบการชี้แจง และเมื่อดำเนินการ
รวบรวมพยานหลักฐานเสร็จแล้ว ให้จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอผู้ร้องสอดพิจารณา
และหากมีมติว่าข้อกล่าวหาใดมีมูล ก็ให้ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็น
ไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดตามมติของ
ผู้ร้องสอด มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า
ข้อกล่าวหาใดไม่มีมูล ให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.
มีมติว่ามีมูลความผิด ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการ
ตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ มาตรา ๙๒
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณา
พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย
ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา
หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิด
ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณา
โทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย หรือระเบียบ
หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี มาตรา ๙๓
บัญญัติว่า เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชา
หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง
และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง มาตรา ๙๖ บัญญัติว่า

/ผู้ถูกกล่าวหา...

ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๘๙/๔ หรือมาตรา ๙๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล สำหรับผู้ถูกกล่าวหาอื่นๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องใช้สิทธิดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินมาขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์เป็นการเฉพาะรายไม่ว่าจะได้มีประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๕๘ แล้วหรือไม่ก็ตาม เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเห็นสมควร ให้ดำเนินการออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ แล้วแต่กรณีได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประมวลกฎหมายนี้กำหนด วรรคสอง บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตามวรรคหนึ่งให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินต่อเนื่องมาจากผู้ซึ่งมีหลักฐานการแจ้งการครอบครองด้วยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่มีผลใช้บังคับขณะกระทำความผิดมาตรา ๘๒ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดุสาหะ เอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ วรรคสอง บัญญัติว่า การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๙๐ วรรคสอง บัญญัติว่า การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๙๘ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคแรก บัญญัติว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง วรรคสอง บัญญัติว่า การอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. มาตรา ๑๓๓ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยหรือกรณีที่เหมาะสมควรให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการ

/พลเรือน...

พลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น...

กรณีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต เป็นที่ดินแปลงเดียวกันกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ที่นายประเสริฐ ขาวกิจไพศาล นำมาเป็นหลักฐานขอออก น.ส. ๓ ก. หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คณะเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม และกรมพัฒนาที่ดิน ได้ดำเนินการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ด้วยเครื่องรับสัญญาณดาวเทียมชนิดพกพา (GPS) โดยการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ สามารถยิงพิกัดได้จำนวน ๑๑ จุด ส่วนตำแหน่งที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ มีนายสกล ลิมสกุล เจ้าของที่ดินเป็นผู้นำชี้ สามารถยิงพิกัดได้จำนวน ๕ จุด โดยนายวิภูพัฒน์ สถิตยยุทธการ เจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดิน ที่ได้ร่วมตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินด้วยเครื่องรับสัญญาณดาวเทียมชนิดพกพา (GPS) ได้ให้การในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดว่า ในการตรวจสอบตำแหน่งที่ดิน ตาม ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และที่ดินตาม น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ คณะเจ้าหน้าที่ผู้ทำการตรวจสอบ ได้ลงไปตรวจสอบในพื้นที่จริง และได้ใช้เครื่องมือรับสัญญาณดาวเทียมชนิดพกพา (GPS) เพื่อสำรวจหาค่าพิกัดตำแหน่งที่ดิน จำนวน ๒ ตัว ยี่ห้อ ทิมเบิล (Trimble) ซึ่งมีความคลาดเคลื่อนน้อย และเครื่องแมคเจแลน (Macjain) เหตุที่ต้องใช้เครื่องมือทั้งสองตัวดังกล่าว เนื่องจากต้องการตรวจสอบความถูกต้อง คลาดเคลื่อนซึ่งกันและกัน และเมื่อนำค่าพิกัดตำแหน่ง ของที่ดินทั้งสองแปลงมาลงที่หมายในแผนที่ภูมิประเทศ ๑ : ๕๐,๐๐๐ ของกรมแผนที่ทหาร ปรากฏว่ามีที่ตั้งอยู่คนละตำแหน่งกัน และอยู่ห่างกันประมาณ ๕๐๐ เมตร เมื่อพิจารณา ประกอบกับที่ดินข้างเคียงของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ซึ่งระบุว่า ด้านทิศเหนือจดควนเขาท้อสูง ด้านทิศใต้จดที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ ของนายประวัตี แซ่อึ้ง ด้านทิศตะวันออกจดควนเขาท้อสูง และด้านทิศตะวันตกจดควนเขาท้อสูง ส่วนที่ดินข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ด้านทิศเหนือจดที่ดิน น.ส. ๓ เลขที่ ๒๑ และเลขที่ ๔๘ ด้านทิศใต้จดถนนสายกะทู้ - เกาะแก้ว ด้านทิศตะวันออกจดที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ ซึ่งออกโดยอาศัยหลักฐาน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ ของนายประวัตี และด้านทิศตะวันตกจดทางสาธารณประโยชน์ จึงเห็นได้ว่า ที่ดินข้างเคียง ของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่ตรงกับที่ดินข้างเคียงของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่นายประเสริฐนำมาเป็นหลักฐานในการขออกรับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ โดยเฉพาะ ด้านทิศใต้ของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ซึ่งเดิมติดกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ ของนายประวัตี แต่เมื่อนำมาออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ แล้ว ที่ดินของนายประวัตีกลับมาอยู่ทางด้านทิศตะวันออก และเมื่อพิจารณาการดำเนินการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินด้วยเครื่องรับสัญญาณดาวเทียม

/ชนิดพกพา...

ชนิดพิกพา (GPS) ผลปรากฏว่าที่ดินทั้งสองแปลงตั้งอยู่คนละตำแหน่งกัน ประกอบกับ ความไม่สอดคล้องกันของที่ดินข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ กับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ จึงเชื่อได้ว่าที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นที่ดินคนละแปลงกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ดังนั้น การออก น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว จึงเป็นการออกโดยอาศัย ส.ค. ๑ อันเป็นหลักฐาน สำหรับที่ดินแปลงอื่น การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ความไม่สอดคล้องกันของที่ดินข้างเคียง ของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ กับที่ดินข้างเคียงของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ เนื่องจา กการแจ้งการครอบครองในอดีตเป็นการแจ้งการครอบครองโดยประมาณเท่านั้น ซึ่งสภาพ ที่ดินข้างเคียงอาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา จึงเป็นไปได้ที่จะมีการนำ ส.ค. ๑ ของที่ดิน แปลงอื่นมาขอออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ จึงฟังไม่ขึ้น

โดยที่คำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่่ออกจากราชการ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ได้อ้างถึงเหตุที่ผู้ฟ้องคดี กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้หลายฐานความผิด จึงมีกรณีที่ต้องวินิจฉัยตามแต่ละฐานความผิด ของผู้ฟ้องคดี ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็น การทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ของผู้ร้องสอด โดยนายสถิน พยาน ได้ให้การว่า ที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ มีนายบุนกอง บิดาของตนเป็นเจ้าของ ต่อมา นายบุนกองเสียชีวิต ตนจึงได้ครอบครองที่ดินต่อมาจากบิดา โดยไม่ทราบถึงการที่นายประเสริฐน้า ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ไปดำเนินการขอออกหนังสือรับรอง การทำประโยชน์แต่อย่างใด เนื่องจาก ส.ค. ๑ ดังกล่าวได้สูญหายไป และไม่เคยขาย หรือโอนที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ให้กับนายประเสริฐ ซึ่งนายสถินยืนยันว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นที่ดินคนละแปลงกับที่ดินที่ตนครอบครอง ส่วนบันทึกถ้อยคำ (ท.ค. ๑๖) ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๙ ที่ได้ให้ไว้ในขณะที่นายประเสริฐนำรังวัดออกหนังสือรับรอง การทำประโยชน์ว่า ตนได้ขายสิทธิครอบครองให้แก่ นายประเสริฐ และยินยอมให้ออก หนังสือรับรองการทำประโยชน์ได้ นั้น นายสถินให้การยืนยันว่า ไม่เคยเห็นและให้ถ้อยคำตาม บันทึกดังกล่าว และบันทึกดังกล่าวไม่มีการลงลายมือชื่อของพยาน และน่าจะเป็นเอกสารที่มี ผู้จัดทำขึ้นมาโดยที่พยานไม่ได้ยินยอม ทั้งนี้ นายประเสริฐได้เคยมอบเงินให้ตนจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๘ และเลขที่ ๑๙ และได้ให้ตนลงลายมือชื่อในเอกสารฉบับหนึ่งด้วย แต่เมื่อบันทึกถ้อยคำ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๙ ไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายสถิน ผู้ให้ถ้อยคำ และจาก

/คำให้การ...

คำให้การของนายสถินในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดซึ่งให้การขัดกับบันทึกถ้อยคำ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๙ อย่างชัดเจน และยืนยันว่าไม่เคยให้ถ้อยคำตามบันทึกถ้อยคำดังกล่าว จึงเชื่อได้ว่านายสถินไม่เคยให้ถ้อยคำตามบันทึกถ้อยคำดังกล่าว ซึ่งหากนายสถินได้เข้าให้ถ้อยคำในชั้นดำเนินการรังวัดออก น.ส. ๓ ก. เหมือนกันกับที่ให้การในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดแล้ว ย่อมเป็นเหตุให้รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า นายสถินยังคงครอบครองและมีได้ขายสิทธิครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ให้กับนายประเสริฐ อันจะเป็นเหตุให้ไม่อาจดำเนินการออก น.ส. ๓ ก. ให้กับนายประเสริฐตามคำขอได้ ซึ่งข้อพิรุธดังกล่าว โดยปกติแล้วเมื่อชื่อของผู้ขอออก น.ส. ๓ ก. ไม่ตรงกับเอกสารหลักฐานที่นำมาใช้ในการขอออก น.ส. ๓ ก. ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบ ควบคุมการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินจะต้องดำเนินการเพื่อให้ได้ความประจักษ์ชัดถึงที่มาของการนำเอกสารหลักฐานมาขอออก น.ส. ๓ ก. โดยการสอบถามเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการจัดทำบันทึกถ้อยคำถึงสาเหตุที่ไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายสถินผู้ครอบครองที่ดิน และดำเนินการจัดให้มีการบันทึกถ้อยคำของนายสถินใหม่ให้ถูกต้อง เพื่อให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของการครอบครองที่ดินตามหลักฐาน ส.ค. เลขที่ ๑๙ และผู้ขอออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินเป็นผู้ซึ่งได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินต่อเนื่องมาจากนายบุงกอง ผู้แจ้งการครอบครองที่ดินหรือไม่ ประการใดทั้งนี้ตามมาตรา ๕๙ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถกระทำได้โดยไม่มีข้อยุ่งยาก เนื่องจากนายสถินยังคงอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีการขอออก น.ส. ๓ ก. แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้ดำเนินการดังกล่าวไม่

ประการต่อมา เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ที่ดินข้างเคียงของที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่สอดคล้องตรงกับที่ดินข้างเคียงของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่ใช้เป็นหลักฐานในการขอออก น.ส. ๓ ก. โดยเฉพาะด้านที่ติดกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๑ ของนายประวัติน ซึ่งเดิมอยู่ด้านทิศใต้ของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ แต่เมื่อออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ที่ดินของนายประวัตินกลับไปอยู่ทางด้านทิศตะวันออกซึ่งต่อมาได้ออกเป็น น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๑๓ ของนายวรพจน์ อังศุภมวงคล เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โดยนายวรพจน์ให้การในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดว่า ได้ซื้อที่ดินมาจากนายศุภสันติ หรือจันทนะวงศ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ และได้ขายที่ดินให้กับนายสำราญ ทองดีหรือปอ เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยมีแนวเขตที่ดินด้านทิศตะวันตกจดที่ดินของนายประเสริฐ โดยตนไม่รู้จักและไม่เคยติดต่อกับนายสถิน และไม่ทราบว่าแนวเขตที่ดินของตนติดกับที่ดินของนายสถินหรือไม่ และตนได้ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำ (เจ้าของที่ดินข้างเคียง) ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ จริง ซึ่งข้อพิรุธของความไม่สอดคล้องกันของที่ดินข้างเคียงดังกล่าว เป็นข้อพิรุธที่เห็นได้โดยประจักษ์ชัด และโดยตำแหน่งหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ย่อมจะต้องดำเนินการตรวจสอบถึงเหตุแห่งความไม่สอดคล้องกันของที่ดินข้างเคียง

/ระหว่าง...

ระหว่างที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ซึ่งไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี ได้ตรวจสอบถึงข้อพิรุธดังกล่าว แต่กลับมีความเห็นเสนอให้ออก น.ส. ๓ ก. ให้กับนายประเสริฐ อันเป็นการผิดปกติวิสัยของผู้ดำรงตำแหน่งหน้าที่เช่นผู้ฟ้องคดี จากพยานหลักฐานประกอบกับ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบ เพื่อให้ให้นายประเสริฐได้ไปซึ่ง น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ อันเป็นประโยชน์ที่มิควรได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

กรณีที่สอง ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จ ต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ เห็นว่า จากบทบัญญัติ มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น และมาตรา ๑๙ มาตรา ๘๘ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ เห็นได้ว่า เมื่อผู้ร้องสอดได้รับคำกล่าวหาหรือมีเหตุ อันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ผู้ร้องสอด มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยข้อกล่าวหาว่ามิใช่มีความผิดหรือไม่ หากข้อกล่าวหาว่ามิใช่มีความผิดทางวินัยหรือมิใช่มีความผิดทางอาญา แล้วแต่กรณี จะต้อง ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดต่อไป และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติ องค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และบัญญัติองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ในลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ข้อกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และกระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนข้อกล่าวหาว่า กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงถือเป็นมูลความผิดทางวินัย ดังนั้น อำนาจหน้าที่ของ ผู้ร้องสอดในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัย จึงมีเฉพาะความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ไม่อาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นได้

/การที่...

การที่ผู้ร้องสอดได้สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจตามกฎหมาย มติของผู้ร้องสอดที่ชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ในความผิดฐานอื่น จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะถือเอารายงานการได้สวนข้อเท็จจริง เอกสาร และความเห็นของผู้ร้องสอดมาเป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ พลเรือนตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม กฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้ เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เพื่อให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและได้มีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตาม ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ที่ใช้บังคับในขณะเกิดเหตุ ซึ่งขั้นตอนและวิธีการดังกล่าวถือเป็นขั้นตอนและวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ออกจากราชการ ในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ แม้ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกกรณีอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องสอดขึ้นกล่าวอ้างก็ตาม แต่โดยที่ การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษทางวินัยซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากต้อง พิจารณารูปแบบ ขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในการ ออกคำสั่งทางปกครอง ตลอดจนเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองว่าเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจ ภายในขอบเขตแห่งเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่งทางปกครองหรือไม่ แล้วยังต้องพิจารณาอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่ง รวมถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องในทุกกระบวนการก่อนออกคำสั่งด้วย เมื่อกรณีนี้กฎหมายกำหนดให้ผู้ร้องสอด มีอำนาจหน้าที่ในการได้สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยข้อกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำ

/ความผิด...

ความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ คำวินิจฉัยของผู้ร้องสอดว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวมีมูลความผิดทางวินัย จึงมีผลผูกพันผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยได้ และต้องถือเอารายงาน เอกสารและความเห็นของผู้ร้องสอด เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก ดังนั้น อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องสอดในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัย จึงเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ แม้คู่กรณีมิได้กล่าวอ้าง ทั้งนี้ ตามข้อ ๙๒ ประกอบกับข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๓๑๑๕๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๖ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ให้กับนายประเสริฐ โดยอาศัย ส.ค. ๑ อันเป็นหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่น เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ นายประเสริฐได้ไปซึ่ง น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ อันเป็นประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๓๑๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ เฉพาะส่วนที่ลงโทษไล่ออกจากราชการในความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการในส่วนนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๙๘ เรื่องแดงที่ ๐๐๓๑๑๕๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๖

/ยกอุทธรณ์...

ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเฉพาะส่วนที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานดังกล่าว จึงขอด้วยกฎหมายเช่นกัน ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในฐานะปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีได้ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาและได้มีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม แต่ไม่ทำให้ผลของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งในประเด็นดังกล่าว อีกทั้งโทษไล่ออกจากราชการเป็นโทษสูงสุดของโทษทางวินัย ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนอื่นที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอีก

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้พิจารณาข้อพิรุธบกพร่องของพยานหลักฐาน แต่กลับพิจารณาตามแนวทางการสอบสวนของผู้ร้องสอด และมีได้พิจารณาประเด็นตามที่ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ อันจะนำไปสู่การวินิจฉัยที่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีล้วนเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเฉพาะส่วนที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการใช้อดุลพินิจโดยชอบ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำกล่าวอ้าง จึงฟังไม่ขึ้น

/การที่...

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี โดยยังมีได้ดำเนินการสอบสวนในเรื่องการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ว่าออกโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ การร้องทุกข์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี เป็นการดำเนินการทางอาญา ซึ่งเป็นคนละส่วนกับการดำเนินการทางวินัย การร้องทุกข์จะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หาได้มีผลกระทบต่อ การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใดไม่ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาข้อกล่าวอ้างของ ผู้ฟ้องคดีว่าการร้องทุกข์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า นายอำเภอกะทู้มีคำสั่ง ที่ ๓๒๔๐/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และที่ ๒๐๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ รายงานประเสริฐ โดยคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า เจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการไปตามระเบียบและขั้นตอน ของกฎหมายแล้ว จึงต้องฟังเป็นที่ยุติว่า การออก น.ส. ๓ ก. ดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายแล้ว นั้น เห็นว่า คณะกรรมการดังกล่าวได้ดำเนินการตรวจสอบการออก น.ส. ๓ ก. โดยการเรียก พยานมาสอบสวน อันประกอบด้วยนายเพชร ตันติวิท อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ ตำบลกะทู้ นายสุรัตน์ สมณัส นายมานิต สาลี เจ้าของที่ดินข้างเคียงด้านทิศเหนือ และนายประเสริฐ ผู้ขอ โดยนายเพชรได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ว่า นายประเสริฐได้ซื้อที่ดินมาจากทายาทของนายบุนกอง ผู้ครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และที่ดินดังกล่าวมีไซ้ที่ประทานบัตร แต่ในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔ นายเพชรกลับให้การว่า ไม่ทราบว่าใครระหว่างนายประเสริฐ กับนายสมชายเป็นคนซื้อที่ดิน จากนายสถิน และที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ เดิมเป็นที่ดินของบริษัท เหมืองแร่ตันติโกวิท จำกัด ส่วนนายมานิตให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ว่าตนเป็น เจ้าของที่ดินข้างเคียงทางด้านทิศเหนือของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ซึ่งเดิมเป็นที่ดินของ นายบุนกอง นายประเสริฐได้ซื้อที่ดินมาจากทายาทของนายบุนกอง (นายสถิน) เจ้าของที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ และที่ดินดังกล่าวมีไซ้ที่ประทานบัตร แต่นายมานิตได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ว่าที่ดินของตนด้านทิศใต้จดกับประทานบัตร เหมืองแร่ตันติโกวิท และไม่มีแนวเขตที่ดินติดกับที่ดินของนายสถิน ซึ่งเป็นที่เห็นได้ว่าถ้อยคำ ของนายเพชรและนายมานิตขัดแย้งกัน ถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวจึงขาดความน่าเชื่อถือ การที่คณะกรรมการตรวจสอบการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ รับฟังแต่ถ้อยคำของ พยานบุคคลดังกล่าว โดยไม่ปรากฏว่ามีการลงพื้นที่ตรวจสอบสภาพที่ดิน และไม่มีการเรียก นายสถินผู้ครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ อันเป็นพยานบุคคลปากสำคัญมาสอบถาม

/ประกอบกับ...

ประกอบกับบันทึกถ้อยคำของพยานบุคคลมีลักษณะการให้ถ้อยคำที่คล้ายกันซึ่งเป็นที่ยึดปกติ อีกทั้งผลการตรวจสอบตำแหน่งของที่ดินโดยคณะเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม และกรมพัฒนาที่ดินที่ได้ดำเนินการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินในพื้นที่จริง และได้ใช้เครื่องรับสัญญาณดาวเทียมชนิดพกพา (GPS) เพื่อสำรวจหาค่าพิกัดตำแหน่งที่ดิน ซึ่งมีความน่าเชื่อถือ มากกว่าพยานบุคคลที่คณะกรรมการตรวจสอบการออก น.ส. ๓ ก. ดำเนินการสอบสวน โดยระบุว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ อยู่คนละตำแหน่ง ดังนั้น สรุปความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบการออก น.ส. ๓ ก. ตามคำสั่งของ นายอำเภอกระตุ้งกล่าวที่ว่า การออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการไปตามระเบียบและขั้นตอนของกฎหมายแล้ว จึงไม่อาจรับฟังได้ อีกทั้ง ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมาย หรือระเบียบ ข้อบังคับใดกำหนดให้ผู้ร้องสอดต้องยึดถือตามความเห็นของคณะกรรมการดังกล่าว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ดำเนินการเพิกถอน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ และเอกสารสิทธิของที่ดินแปลงที่แบ่งแยกออกมา จึงน่าจะเชื่อว่า ที่ดินแปลงดังกล่าวออกมาโดยชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่าการออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นการออกโดยอาศัย ส.ค. ๑ อันเป็นหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่น ทำให้ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนี้ แม้ยังไม่ได้มีการเพิกถอน น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว ก็หาใช่สาระสำคัญไม่ เพราะไม่มีผลทำให้ น.ส. ๓ ก. ที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กลายเป็นชอบด้วยกฎหมายไปได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ไม่ปรากฏว่า ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ มิใช่เอกสารที่แท้จริง และการที่พนักงานไต่สวนมิได้ตรวจสอบที่ดินข้างเคียง และสอบคำให้การเจ้าของที่ดินข้างเคียง ที่ดินของนายสถิน อีกทั้งไม่ปรากฏหลักฐานว่าที่ดินที่นายสถินนำขึ้นเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีอาณาเขตติดกับที่ดินแปลงใด มีหลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์ใดบ้าง การรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดมิได้มีการรับฟังข้อเท็จจริงว่า ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่นำมาออก น.ส. ๓ ก. เป็นเอกสารปลอมแต่อย่างใด และแม้ในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดไม่ปรากฏว่า มีการสอบคำให้การเจ้าของที่ดินข้างเคียง ที่ดินของนายสถิน และไม่ปรากฏหลักฐานที่ดินข้างเคียงของที่ดินที่นายสถินนำขึ้นเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างก็ตาม แต่จากการไต่สวนของผู้ร้องสอดได้มีการสอบคำให้การนายวิภูวัฒน์ สติยยุทธการ เจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดิน ที่ได้ร่วมตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินในพื้นที่จริง และได้ใช้เครื่องรับสัญญาณดาวเทียมชนิดพกพา (GPS) เพื่อสำรวจหาค่าพิกัดของที่ดิน โดยรับฟังประกอบกับบันทึกการตรวจพิสูจน์ตำแหน่งที่ดินทางดาวเทียม

/และแผนที่...

และแผนที่จำแนกประเภทที่ดินซึ่งหมายตำแหน่งค่าพิภตที่ได้ทำการรังวัดที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าว รวมทั้งมีการสอบค่าให้การพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง และที่เคยให้ถ้อยคำในชั้นดำเนินการ ออก น.ส. ๓ ก. จากพยานหลักฐานดังกล่าวจึงรับฟังได้อย่างมั่นคงแล้วว่า ที่ดิน น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ เป็นที่ดินคนละแปลงกับที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ การออก น.ส. ๓ ก. ดังกล่าว จึงเป็นการออกโดยอาศัย ส.ค. ๑ อันเป็นหลักฐานสำหรับที่ดินแปลงอื่น ดังนั้น การรับฟัง พยานหลักฐานในชั้นไต่สวนของผู้ร้องสอดคล้องด้วยกฎหมายแล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีข้อนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงผู้ที่ตรวจสอบรวบรวม ข้อเท็จจริงให้ถูกต้องตามระเบียบและเสนอผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาเท่านั้น มิได้ทำการ ตรวจสอบพิสูจน์ที่ดินหรือสอบพยาน เมื่อนายสนิทได้รังวัดและสอบพยานตามระเบียบแล้ว แม้ไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายสนิทก็ตาม แต่เมื่อนายประเสริฐมี ส.ค. ๑ เลขที่ ๑๙ ที่ถูกต้อง มายื่นขอออกเอกสารสิทธิ ผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการเพื่อออกเอกสารสิทธิต่อไป และไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับผลประโยชน์ในการออกเอกสารสิทธิดังกล่าว การไต่สวนของพนักงานไต่สวน และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีร่วมกับนายสนิทกระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรง จึงไม่สอดคล้องกฎหมาย นั้น เห็นว่า มูลเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เกิดขึ้นในขณะที่ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอเกาะกูด จังหวัดภูเก็ต มีหน้าที่รับผิดชอบ บริหารงานในฐานะหัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ ควบคุม ตรวจสอบ กำกับดูแลการออก หนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน รังวัดพิสูจน์สอบสวนการทำประโยชน์และตรวจสอบเนื้อที่ ตรวจสอบ และลงที่หมายแผนที่ในระวาง แล้วจัดทำรายงานเสนอความเห็น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏข้อพิรุช ในการดำเนินการรังวัดตรวจสอบการออกเอกสารสิทธิในที่ดิน โดยตำแหน่งหน้าที่เช่นผู้ฟ้องคดีแล้ว ย่อมต้องดำเนินการตรวจสอบความบกพร่องในการดำเนินการ ซึ่งในคดีนี้มีข้อพิรุชอย่างชัดเจน จากความไม่สอดคล้องกันของที่ดินข้างเคียงที่ดิน ส.ค. ๑ และที่ดิน น.ส. ๓ ก. และจากการที่ ไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายสนิทผู้ครอบครองที่ดิน ส.ค. ๑ ที่นำมาเป็นหลักฐานในการขออออก น.ส. ๓ ก. ในบันทึกถ้อยคำ (ท.ต. ๑๖) ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๙ ทั้งนี้ การนำรังวัดที่ดิน อาจเกิดการทุจริตโดยการนำรังวัดที่ดินไม่ตรงแปลงกับ ส.ค. ๑ ที่นำมายื่นขออออก น.ส. ๓ ก. ก็ได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีตำแหน่งหน้าที่เช่นผู้ฟ้องคดีย่อมทราบดีอยู่แล้ว และต้องดำเนินการ ตรวจสอบ และแม้ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับผลประโยชน์ใดในการออกเอกสารสิทธิ ดังกล่าวก็ตาม แต่การกระทำความผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

/ย้อมรวมถึง...

ย่อมรวมถึงการให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ด้วย ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีเสนอความเห็น
ต่อผู้บังคับบัญชาเห็นควรออก น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๕๑๘๐ ให้แก่นายประเสริฐ จึงเป็นการกระทำ
เพื่อให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ อันเป็นความผิดวินัยฐานดังกล่าวแล้ว ข้อกล่าวอ้างของ
ผู้ฟ้องคดีข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น

พิพากษายกฟ้อง

นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ผู้พิพากษา อรรถสิทธิ์

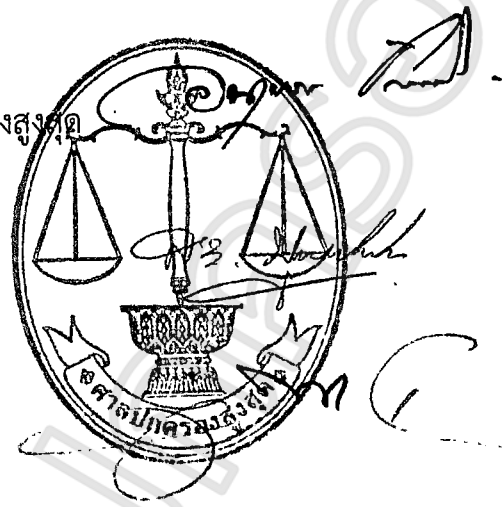
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายอนุวัฒน์ ธาราแสง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายเสน่ห์ บุญมานพ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนนท์ อติเรกสมบัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสถาพร สติชัยปิยะรัตน์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางดุชนีย์ ตยวงคานนท์

